

Koncerti Anđelka Klobučara

Ime Anđelka Klobučar u našoj glazbenoj kulturi, zauzima izuzetno mjesto. Kao svestrano obrazovan glazbenik djeluje kao pedagog, skladatelj i reproduktivni umjetnik — orguljaš. Uz svoje tri, u kratko vrijeme snimljene ploče, Klobučar je neprestano prisutan svojim reproduktivnim nastupima u našoj javnosti.

Redosljed njegovih koncerata izgleda ovako:

Potkraj prošle (1975) godine, točnije 29. XII., održao je Klobučar koncert u Dubrovniku u franjevačkoj crkvi s djelima L. C. Daquina, L. N. Clerambaulta, G. F. Händla, J. S. Bacha, C. Francka, L. Boëllmana. O Messiaena i Klobučara. 27. VI. gostovao je u Mariboru u franjevačkoj bazilici. Program je obuhvaćao djela: L. N. Clerambault: *Duo, Récit de Nasard (Caprice)*; J. S. Bacha: *Toccata, Adagio i fuga u C duru*; C. Franck: *Fantazija, Cantabile, Pièce héroïque*

A. Klobučar: *Pet stavaka, Intrada, Andante, Scherzando, Largo, Toccata*. Ovo posljednje djelo doživjelo je u Mariboru svoju prazvedbu, što za našu hrvatsku glazbenu literaturu predstavlja veliko obogaćenje.

U mjesecu kolovozu održao je Klobučar dva koncerta i to 5. VIII. u Dubrovniku a 13. VIII. na Hvaru. Na oba koncerta sudjelovao je i prof. Josip. Soldo. kao vokalni solist.

Koncert je izgledao ovako:

J. S. Bach: *Fantazija i fuga u g-molu*

*Koralne predigre: Nun komm der Heid en Heiland
Kommst du nun Jesu, von Himmel herunter
Wir glauben all an einen Gott*

I. Lukačić: *Sicut cedrus*

V. Jelić: *Oculi tui*

C. Franck: *Preludij i fuga i varijacija op. 18
Pièce héroïque*

O. Messiaen: *La Nativité de Seigneur
Les Anges, Jesus accepte la souffrance
Les Mages, Dieu parmi nous*

A. Dvorak: *Tri pjesme iz Bibličke pisne op. 99:
Cuj o Bože, Cuj o Bože sad vapaj moj, Gospodu
zapjevajte.*

A. Klobučar: *Pet stavaka za orgulje*

S nešto izmijenjenim programom nastupio je 29. X. u Ljubljani u franjevačkoj crkvi.

Naravno, ovdje su izostavljeni svi oni nastupi Klobučara u kojima je bio pratilac raznih solističkih nastupa pojedinih pjevača kao i informacije o nastupima izvan domovine, jer smo se ovaj puta ograničili na nastupe kod nas.

S. G.

Vijest iz Davora

Na sv. Ceciliju je proslavila župa i njen crkveni zbor izuzetan jubilej Đure Ivančića, koji već 50 godina vjerno i na zavidnoj visini obavlja službu orguljaša.

On je aktivan kršćanin od svojih mladenačkih dana. Takvog ga spominje župska spomenica još 1924. godine. Sada ima 71 godinu. Član je župskog vijeća. Jedan mu je sin svećenik, profesor na Bogoslovnom fakultetu u Zagrebu.

Smatramo vrijednim saopćiti tu vijest kršćanskom svijetu. Ponosni smo s njim i zahvalni na velikoj žrtvi što ju prinosi na čast i slavu Svevišnjega i naše mjesne Crkve. Neka ga Gospod poživi i nagradi za plodonosan život, a mi čestitamo!

Zbor i župnik

Orguljski koncert Cecilije Husak

27. X. 1976. održan je orguljski koncert u Bazilici Srca Isusova u Zagrebu. Izvela ga je Cecilija Husak sa slijedećim programom: D. Buxtehude: *Preludij i fuga (dorska)*; J. C. Vogler: *»Jesu Leiden, Pein und Tod«* (koralna predigra); J. S. Bach: *Preludij i fuga u G-duru (veliki)*; J. S. Bach: *Trio-Sonata u e-molu (Adagio-Vivace, Andante, Unpoco allegro)*; J. G. Walther: *Koncert po Albinoniju (Allegro, Adagio, Allegro)*, F. Mendelssohn: *Sonata u A-duru (Con moto maestoso, Andante tranquillo)*.

Koncert je bio veoma brižno pripravljen i solidno izveden. Sviranje je bilo malo suzdržano, što je i razumljivo, kad se uzme u obzir akustika crkve s jedne strane i težnja da se dadne jasnoća polifoniji pogotovu kod Bachove *Trio-Sonate*, koja je — budući komornog karaktera — puna bogate melodike. Organistica je nastojala, koliko je to instrumenat dopuštao, da ostvari barokni zvukovni ideal. To nastojanje je omogućilo da se osjeti samostalnost svih triju dionica spomenute sonate, što inače nije baš lako postići. No osjetili smo i snagu punih orgulja; to je bilo u toliko efektne što je pleno došao do izražaja tek pri kulminaciji Mendelssohnove Sonate, gdje je Tutti bio postepen i s velikim insistiranjem uveden.

Cecilija Husak se rodila 1946. u Osijeku, studirala je orgulje kod pokojne Mg. Vlaste Hranilović, i kod profesora Žarka Dropulić na Muzičkoj Akademiji u Zagrebu te kod profesora Huberta Berganta na Akademiji za glasbo u Ljubljani. Nedavno je diplomirala na obje akademije.

Do sada je održala samostalne koncerte u Zagrebu, Osijeku, Ljubljani i Londonu. Nadamo se da ćemo još imati prilike slušati njeno muziciranje.

L. K.

Pedeseta obljetnica pjevačkog zbora dubrovačke stolnice

U okviru tradicionalnih svečanosti o blagdanu sv. Vlahu, zaštitnika grada Dubrovnika i Dubrovačke biskupije, u Dubrovniku je 8. veljače 1976. izvedbom veličanstvenog Händelova oratorija »Mesija« proslavljena rijetka obljetnica iz dubrovačkog crkvenog i kulturnog života: pedeset godina rada mješovitog pjevačkog zbora stolne crkve. Unatoč hladnom vremenu, publika je gotovo dupkom ispunila prostor stolnice, prateći čestim odobravanjem izvedbu, koja je trajala puna dva sata — bez stanke. Među brojnim posjetiteljima, osim uglednih uzvanika — splitskog nadbiskupa i metropolita *dra Frane Franića*, dubrovačkog biskupa *dra Severina Perneka*, pomoćnog mostarskog biskupa *mons. Pave Žanića* i vikara šibenske biskupije *don Ante Radića*, — mogli su se primijetiti i bivši pjevači, koje su ili teret godina ili obiteljske i radne obveze spriječile, da i dalje budu djelatni članovi zbora.

Nastao na višestoljetnoj tradiciji zbornog pjevanja po dubrovačkim crkvama, Crkveni pjevački zbor, kako se službeno nazivao do godine 1947., ubrzo je od deset pjevača, koliko ih bijaše u prvim danima rada krajem godine 1925., prerastao u istaknuti glazbeni ansambl, čija djelatnost nije bila vezana samo uz sudjelovanje u bogoslužju stolnice i drugih gradskih crkava i crkvice, nego je imala i značajnu ulogu u cjelokupnom dubrovačkom glazbenom životu između dva rata.

Nemoguće je na ovom mjestu navoditi važnije nastupe, među kojima i oratorijske koncerte, i uspjehe Crkvenog pjevačkog zbora, citirati izvatkje iz brojnih pohvalnih kritičkih osvrti i prigodnih članaka, spominjati sve one, koji su svojim radom i zalaganjem, organizacionim i umjetničkim sposobnostima pridonijeli rastu i afirmaciji Zbora, kojega su vrijednosti postale poznate ne samo izvan Dubrovnika, nego i u inozemstvu, tako da su istaknuti skladatelji duhovnih djela Talijan A. Furlotti i Belgijanac o. J. M. Plum ne

samo neke skladbe posvetili tom zboru nego su i osobno došli u Dubrovnik da čuju njegove izvedbe i sudjeluju u njegovu radu. Ipak, ne može se a da se ne spomene osnivač i dugogodišnji dirigent, upravo duša Zbora, pok. *Antun Givanović*, koji je sve svoje sposobnosti u potpunosti posvetio tom umjetničkom tijelu, što ga je neumorno i predano vodio sve do smrti godine 1961. Također se ne smije prešutjeti zasluga stalnih orguljaša (i skladatelja) *prof. Frane Lederera*, *o. Jordana Viculina* i *o. dra Jordana Kuničića*, kao i suradnju češkog skladatelja *J. V. Vrutickog*, koji je u Dubrovniku djelovao između dva rata.

Naravno, duga bi bila lista onih, koji su svojim povremenim sudjelovanjem pridonosili radu Zbora bilo kao orguljaši, bilo kao vokalni ili instrumentalni solisti, a da se i ne spominju zaslužni članovi samog Zbora. Među onima, koji se ipak ne bi smjeli prešutjeti, nalaze se i današnji regens chori *don Miho Demović* i orguljašica *prof. Margita Cetinić*.

Tijekom proteklih pedeset godina Zbor je, djelujući u duhu Cecilijanskog pokreta, izveo golemi broj različitih duhovnih skladbi (mise, rekvijemi, moteti, himne, litanije itd.), umjetnički vrijednih, a liturgijski primjernih, čime je crkvenoj glazbi u Dubrovniku pribavio dostojno mjesto. Na njegovu repertoaru našao se i znatan broj svjetovnih djela, što su izvođena na raznim javnim koncertnim priredbama i prigodnim svečanostima. Uz skladbe velikih svjetskih majstora Zbor je ravnopravno izvodio i djela hrvatskih skladatelja, davši tako vrijedan prinos njegovanju domaćega crkvenog glazbenog stvaralaštva.

Od osnutka do danas kroz Zbor je prošlo na stotine pjevača, »i to iz svih slojeva građana, od studenata, učenika, domaćica, zanatlija do visokih gradskih otaca«, koji su iz ljubavi prema crkvenoj glazbi žrtvovali svoje slobodno vrijeme i Crkvenom pjevačkom zboru posvetili najljepše godine života, stvorivši tako »jedinstveni pjevački repertoar visoke umjetničke vrijednosti«, kako je istaknuo u pozdravnoj riječi don Miho Demović, koji je prije same izvedbe, mjesto oboljelog člana utemeljitelja, poznatog dubrovačkog kazališnog glumca *Lina Sapra*, prikazao povijest Zbora u svjetlu tisućgodišnje tradicije dubrovačkog crkvenog pjevanja. U duhu te tradicije, on je pozdravio i vokalne soliste iz Splita — sopranisticu *Cynthiju Hansell-Bakić* i mezzosopranisticu *Biserku Anić-Belković*, članice Opere splitskog Hrvatskoga narodnog kazališta, basa *don Antu dra Kusića* — i iz Sinja tenora *o. fra Josipa prof. Solda*, »koji su nam došli uzveličati iznimnim pjevačkim sposobnostima ovaj naš jubilej i festu sv. Vlaha, kao što su nam stoljećima dolazili eminentni umjetnici sa svih strana svijeta«.

Treba priznati da nije bilo pogodnijeg djela, kojim bi se na tako svečani način obilježila pedeseta obljetnica mješovitog pjevačkog zbora dubrovačke stolnice od Händelova »Mesija«, ali možda ni teže skladbe, u čije je savladavanje trebalo uložiti mnogo truda. Dubrovački slavljenci, svjesni i vrijednosti djela i složenosti partiture, kao i značenja obljetnice, uz sudjelovanje već navedenih vokalnih solista, uz suradnju dubrovačkih glazbenika, uz orguljsku pratnju *prof. Margite Cetinić*, a pod ravnanjem don Mihe Demovića, ostvarili su, u granicama svojih mogućnosti, kvalitetnu izvedbu. Najstarijim članovima Zbora, od kojih neki pjevaju već punih pedeset godina, kao, na primjer, *Nevenka Tomović*, *Josip Kovačević* i *Branko Pejović*, ona će ostati u sjećanju kao dostojan završetak jednog nadasve plodnog i uspješnog razdoblja dubrovačkog crkvenog pjevanja, a onim najmlađima bit će zasigurno stalni podstrek za, nadajmo se, još djeleotvorniji i plodonosniji rad.

Slavljeničku izvedbu Händelova »Mesije« pamtit će jamačno i mnogobrojni posjetitelji jubilarnog koncerta. Ali slavljenci će ostati u sjećanju ne samo svojih sugrađana nego i brojnih Sinjana. Naime, samo nekoliko dana poslije proslave u Dubrovniku, mješoviti pjevački zbor dubrovačke stolnice, uz sudjelovanje istih solista iz Splita i Sinja, izveo je »Mesiju« 22. veljače 1976. i u obnovljenom svetištu Čudotvorne Gospe Sinjske. Ta je izvedba ocijenjena kao izvanredan događaj ne samo u sinjskom crkvenom nego i kulturnom ži-

votu, koji će se dugo, dugo pamtili. To je možda i najljepša čestitka članovima mješovitog pjevačkog zbora dubrovačke stolnice u povodu njihova pedesetgodišnjeg plodnog i primjernog rada. Može se još samo poželjeti da i dalje tako nastave.

Ivan Bošković

Janaček i njegova opera »Iz mrtvog doma«

»Iz mrtvog doma« je slabija opera od »Jenufe« i pvo svojim glazbenim i dramaturškim kvalitetama. Ako se godinama Opera HNK nije odlučivala postaviti jednu »Jenufu« u vrijeme kada je Marijana Radev bila na vrhuncu svoje karijere, ne vidim razloga za postavljanje jednog slabijeg djela genijalnog češkog skladatelja. Pojedina poglavlja iz istoimenog romana Dostojevskog pretočio je Janaček u glazbu koja u prvi plan stavlja ekspresiju i govornu riječ, kako bi na taj način mogao potcrtati dramatiku i sudbine onih koji su osuđeni na progonstvo u Sibir i koje drugi ljudi ne bi smjeli zaboraviti. Cijela radnja se vrti oko tri duže priče s napomenom da je glavni protagonist narod koji će na kraju u nekoj vrsti apoteoze doživjeti svoje oslobođenje i svijetle trenutke slobode. Janaček se dosta služi simbolima, pa tako kraj i ispada pomalo naivno i neobjašnjeno. Gost iz Praga Jan Kačer uz sudjelovanje mnogobrojnih solista i članova zbora pokazao je velik smisao za masovne scene u koje su upletene sudbine glavnih protagonista. Zbor je nakon dugog vremena ponovno dokazao da se u njegovim redovima krije dosta istinskih umjetnika. Od mnogobrojnih solista koji su pjevali tekst u prijevodu Predraga Jirsaka ističem posebno izvrsnog Josipa Novosela, zatim Vladimira Ružđaka u velikoj ariji, Pjera Filipija, Ivana Stefanova, Nonija Zuneca i Duška Kukovca u discipliniranim vokalno-glumačkim kreacijama koje su se lako uklapale u cjelinu. To je svakako i zasluga dirigenta Jovana Šajnovića koji je uložio mnogo truda u rad s orkestrom i pridonio vještim usaglašavanjem solističkih i zbornih dionica jedinstvu predstave. Ističem i operni debut mladog baritona Nevena Belamarića, kao i vrlo uspjele kostime Ljubice Wagner i scenografiju Otakara Schindlera. U pantomimi su sudjelovali i dramski umjetnici Franjo Štefulj i Amir Bukvić, kao i članovi karate kluba »Tempo«.

Šteta što ovakav podvig već na samoj premijeri nije imao odjeka u gledalištu.

Siniša Hrestak

»Hoffmannove priče« trebaju biti postavljene kao bajka

Već nekako ulazi u modu da dramski redatelji u Operi Hrvatskog narodnog kazališta postavljaju operna djela. Moram priznati da su takvi pokusi do sada dali uglavnom vrlo mršave rezultate (sjetimo se one Šarčevićeve katastrofalne režije Verdijeve opere »Krabuljni ples«). Svemu ovome pridružuje se i redatelj Božidar Viočić svojom vizijom Offenbachove opere »Hoffmannovih priča«. Treba znati da i nije tako jednostavno postaviti na scenu ovu operu koja od redatelja u prvom redu traži rafiniranu maštu. Cijela redateljska koncepcija treba biti upravljena prema ostvarenju zamisli o bajci koja i u scenografskim rješenjima i u kostimografiji mora biti na istoj valnoj dužini kao i redateljeve namjere. Eto, te zajedničke valne dužine u najnovijoj zagrebačkoj realizaciji »Hoffmannovih priča« nije bilo. Kostimi Zlatka Boureka svojim specifičnim i poznatim slikarskim postupkom nisu odgovarali ovoj operi od samog početka do kraja. Oni su zapravo s vrlo šturom i nemaštovitim scenografijom Zvonimira Lončarića najviše doprinijeli tome da bajka bude potpuno zbrisana. Već dugo nisam u redateljskom, scenografskom i kostimografskom postup-